

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן יעקב סגל ז"ל

בן ברכה ודוד
נולד בירושלים
בתאריך י"ט בכסלו תרצ"א, 9/12/1930
התגייס במאי 1948
שרת בחיל השיריון
נפל בעת מילוי תפקידו
בתאריך ז' באלול תשי"ב, 28/8/1952
נקבר בהר הרצל

אזור: ב חלקה: 7 שורה: 7 קבר: 4

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בן דויד וברכה. נולד ביום י"ט בכסלו תרצ"א (9.12.1930) בירושלים למשפחה ירושלמית ותיקה. ביקר שנה אחת בבית-המדרש למורים של "המזרחי" ושנתיים בבית-הספר התיכון "במעלה". השתייך לתנועת "בני-עקיבא" וגילה נטיה לספרות. גויס לצה"ל במאי 1948 ואחרי סיימו את שירות-החובה נכנס לצבא-הקבע. היה קצין-מבצעים בגדודו, תפקיד אשר בו הצטיין מאוד. עליזותו, חברותו הטובה ויחסו הרציני לעבודה היקנו לו מקום-כבוד בין קציני-הגדוד והשפעתו היתה רבה. ביום ז' באלול תשי"ב (28.8.1952), בשעת מילוי תפקידו, נפל והובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים.

31.8.1947

באתי לסכם תקופת-זמן בת עשרה שבועות — מן היום האחרון של שנת-הלימודים שחלפה ועד יום המחר — תחילת הלימודים לשנה הבאה—ובראש אני מאחל לעצמי שנת-לימודים-ועבודה פוריה. במשך החופש זכיתי לכבוד הגדול לעזור במו ידי לעליית ישוב עברי על אדמתו. ואולם מה רבים וסוערים היו מאורעות הזמן, הגורל העיור ניסה ללא הצלחה לסכסך ערבים ביהודים וקרבנות מיותרים נפלו משני הצדדים. בעוד שעות מספר ייחתם הדו"ח של ועדת א"ם. רבים הניחושים לקראת הפתרון, ואולם הפתרון שיוצע האם יבוצע ויהא בר-קיימא?

עתים מתקבל הרושם שארצנו ארץ אוכלת יושביה היא: שוד, רצח וגזל, מאסרים, גירושים, הכאות, יריות, חטיפות והתפוצצויות... אכן יד הגורל העיור בכל אלה, אבל גם ידו תיגדע במהרה.

בחופש זה התידדתי עם נועם ואקווה כי ימצא בי חבר נאמן. אף בשבתי (החל ממחר) על ספסלי-הלימודים לא אשכח את המרחבים הגדולים שעברתי בהם והם ריקים ושוממים והנה לפתע נראית מרחוק נקודה עברית המבשרת לשממה: בדמיון חיי! — הגיע כבר הזמן כי אשוב אל הספר במעט, כי אסור להתרחק ממנו — כי הגורל יעדני לו ולנו יותר מאשר לכל אומה אחרת. מחר אשוב לבית-הספר, לחברים ולמורים ולחיים המסודרים והישרים.

1.12.1947

שבעה מחברי משטרת הישובים העברים שנסעו בטנדר פתוח לבדוק את הדרך ירושלים — תל-אביב נפלו בידי המון ערבי פרוע שרצחם באכזריות וכן השחית את הגופות אחרי התעללות גסה בהן. הלב כל-כך כואב על האסון. אולם: אל ספוד, אל בכות בעת כזאת! אין לנו פנאי לכך ואסור לנו כי יהא הדבר בעוכרינו. עלינו לעבוד קשה — בדם ובזיעה נשיג את שלנו. אלו הן המסיבות.

24.1.1948

היום השתתפתי יחד עם קהל גדול ברדיפה אחרי ערבי שהעז לחדור ללב האזור העברי — מי יודע לשם אילו מטרות! נשקו אמנם הוחרם, אך למרות היותו פצוע לא הצליח הקהל חמוס-המוח לעצרו. לנגד עיני עמד מראה הקרבנות הקדושים שהתעללו בהם בכרבריות מושחתת ופראית, ואולם אך התקרבותי אליו וראיתי מקרוב — מוכן הייתי לסלוח לו מבחינה אנושית — למרות כל מה שזכרתי ועלה על הלב; כל שאיפות הנקם נמסו בקרבי בשניה אחת בראותי את האדם בלי לזכור מי הוא. כיצד היצור הפצוע, טבול בדמרהוא עד רגליו, והדם ניגר... והוא רועד ומוקף אויבים המבקשים את נפשו. בתוך שניה אחת חלפה בי מחשבה על-אודות משפחתו ומוסר-כליות תקפני באותו רגע. מובטחני שיהודים רבים, אף מבין הרודפים, חשבו כמוני באותם הרגעים. זהו הצד האנושי והיהודי שבנו.

4.2.1948

מה זולים ונקלים נעשו ערכי החיים, מה מבוטל הוא ערך האדם. ככל שה"תרבות" משתכללת, ככל שהטכניקה והמדע וההתפתחות

הכללית עולים, הולך ויורד מטה-מטה במהירות גדולה הערך הקדוש של האדם, נזר הבריאה!

וחוצץ יוצא אני נגד ההפליה ההולמת את תורת ניצשה—היטלר—אלוהים בשטח הגזענות. אדם בכלל, ולא חס וחלילה יהודי דוקא. הלא דעה זו של "אתה בחרתנו" היתה הגורם העיקרי לכל צרותינו בגלות הארוכה — — — וס-יום אתה קורא בעתונות על "קדושים" — "חללים" — "קרבנות" — "גיבורים" ועוד ועוד. והשמש זרחה, השיטה פרחת והשוחט שחט, והלב לא זע. איש איננו חושב על גודל הכאב והאסון לכל העם, ולדעתי, לכל העולם כולו. האסון האורב לי ולך בכל שעה צריך שיועיקנו כאיש אחד להילחם עד הסוף למען הכבוד והחיים ולנצח!

29.2.1948

ימי "השבועה" לחמישים וחמשת קדושי בן-יהודה נסתיימו. האויב רצה ועודנו רוצה ומנסה לשבור אותנו בבכי, באבל ובדכאון בהשתמשו בחמרי-נפץ וברובים — אך האויב לא יוכל לנו, הוא יישבר! אנחנו עם עתיק, וזה יחוסנו, — עם עתיק מאד, עם למוד תלאה ויסורים רבים — אולם כוחנו עמנו. ואנו יכול נוכל! בהסתכלך רגע בחוצות הבירה, הדומה לעיר-מבצר, אתה נזכר במה שנאמר:

זָכַר ה' לְבָנֵי אֲדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם! הָאֲמָרִים: עָרוֹ, עָרוֹ עַד הַיְסוֹד בָּהּ! — אֲשֶׁרִי שִׁיֵּאָחֻז וְנִפְץ אֶת-עֲלִיָּהּ אֶל-הַסֵּלַע!

אינני אדוק בדת, אינני מאמין ב"נסים ונפלאות", אך בדבר אחד אני משוכנע: בכתבי-הקודש יש ואתה מוצא דיוק ממש בתיאור העתיד בין אם הוא רחוק או קרוב. וכן גם במקרה זה: תמיד מוצא אני התאמה מלאה בין המקרה של היום ובין הפסוק בכתבי-הקודש.

8.3.1948

זמן רב לא כתבתי בדבר, פנקס יקר, רע אהוב וגלוי-לב בכל עת רצון, ואפשר כי משום שלא רציתי להתמסר כל-כך להרגשות סנטימנטליות עשיתי זאת בתת-הכרתני. אני מאזין עתה לשיר "זמר בנלי אשמיע" וכו', "חביבי, אל תצטער, חביבי, הכל עובר, חביבי, ונפגשים, חביבי, בשני העולמות — חבל על הדמעות". תמיד נוסך עלי שיר זה מצב-רוח כה סנטימנטלי! שיר יהודי הוא, "זמר" ממש — המעלה דמעות בכל עת. וביחוד בימים אלה צריך לקרוא ולהבין את פירוש המלים בלבד. כל-כך הרבה אומר השיר הזה. המלים הפשוטות הגליונות הללו, תמיד עורר בי השיר רגשות מעורבים, רגשות אהבה, מסירות לזולת, תאוה לחיים ולאושר!

תמיד יכול אדם להעלות דמע בעיניו, תמיד ימצא סיבה לכך ובימים אלה ודאי שלא יחסר לי מניע. אולם אסור לבכות, אסור להזניח דבר, כי אנו במלחמה. העורף צריך להיות הבסיס והמשען ללוחמים ואין לבכות עתה את המת. מה מאד רציתי להיות לובש מדים, להחזיק את הרובה דרוך ביד ומוכן לפקודה להגן, להשיב מלחמה שעתה.

מוות לאויב, חירות למולדת! אנו עם במלחמה! כולנו חיילים ולנו הנצחון, יכול נוכל להם! נתחזק ונתאמץ!

8.5.1948

היום הזה לפני שלוש שנים היה קדוש, אולם קדושה זו אבדה והומרה בטומאה חמורה. אז נורה הכדור האחרון במלחמת העמים. כל הלוחמים חזרו משדה הקטל, זירת ההתמודדות הבינלאומית, פניהם לשלום וגם למלחמה. פעמוני כנסיות מצלצלים באו, המונים משולהבי-נצחון רוקדים ברחובות ומתנשקים ובזכרון עמנו עולה הד חלש: "אל תשמח ישראל אל גיל כעמים". לנו אסור! יען כי אנו כבר נגזרנו מן העולם הזה המלא רשעה ושחיתות יותר מדור המבול וההפלגה. בשבילנו לא תמה עוד המלחמה, כי מלחמה לנו זה אלפיים שנה בעמלק. ומי יערוב לנו, כי המנצחים הנאורים אינם מורעו? אל לנו לקחת חלק בשמחת הגויים שכוריה-נצחון היום — מתינו בגיאית-ההריגה מתגוללים ואין אוסף ואין קובר ומרצחיהם יוצאים בטלית שכולה תכלת: "צדיקים אנהנו ולא חטאנו". איה כוח השיפוט בעולם? מהו העונש על התרברבות ברברית זו, על שפיכת הדם ועל מעשי-הפשע? מדוע לא תחשך השמש ויקדרו השמים? מדוע לא ישטוף מבול את כולם?

7.7.1948

היום הזה גמלה בלבי ההחלטה הנחושה לבוא ולשים את ידי על זרע-ישראל החמושה; היום נתתי את ידי לצבא ההגנה לישראל. השעה עורנה מוקדמת ואני מחכה ליד שער הקסקרטים הצבאי. הנה, בעוד דקות מספר, נפסקים חיי כאורח ואני מתחיל בחיי-צבא... מרחק רב: תנאים שונים, חברה שונה, אורח-חיים שונה — אין להשוות! אחר הצהרים בא הקצין ג' וקרא את רשימת האנשים שנבחרו לשרת בחילה-התותחנים. שמי ברשימה. הייד! אנו נוסעים לדרום העיר, לעמדות התותחנים. מצב-הרוח מרומם.

10.7.1948

בשעה 11.15 כולנו צפופים במרתף הבנין ומצפים להתפוצצות הפגז הראשון שלנו המופעל מתוך נשקנו הסודי. הנה עף הפגז וממרחק רב אנו שומעים את פעולתו בשטח האויב. ברוך שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה!

16.8.1948

השעה 2.45 לפנות בוקר. בעמדת-תותחנים. אני יושב כאן יחידי ליד מכשיר-הקליטה, רובה טעון על שכמי, מוכן להפעיל את התותח בבוא פקודת-האש. איני מוצא עוז להעיר את החברים, אם כי עלי לעשות זאת. אני יודע כמה עייפים ויגעים הם. תנעם להם שנתם! היוזכרו לי זאת? בודאי יימצאו כאלה. אני יודע כמה הייתי אסיר-תודה לפלוני חבר לולא עוררני משנתי לשמירה או לתצפית...

הפסיפון במודעונו מנגן במשך כל היום את "עקביא בן מהלאל" המפורסם. דמעות כמעט שהתקשרו בעיני. הצלילים הללו הזכירו לי את שלהי הקיץ דאשתקד: ערבייה-שבתות הנעימים, שעת-השקיעה, התרוננות הלב בין-הערבים — וכחוטה-השני הנני נזכר משום-מה, ברנע זה דוקא. במומנט העצוב כלי-כך, בהיפרדי מאמא לפני צאתי לתפקידי... בבית ישנים הם לבטח בשעה זו. לא רציתי להתמסר בשעה

זו דוקא לרגשות כה סנטימנטליים, אך דוקא בשעה זו ובנסיבות בהן אני נמצא כרגע — קשה להתגבר על ההרהורים. "הרהור לכל", ואמנם — השעה אחרי חצות היא...

אני חייל בחילה-התותחנים העברי. חיי-הצבא, במשך הזמן, על רבגוניותם וצורותיהם, יש בהם גילויים חברתיים ומוסריים ויש כאלה המודקרים כעוול שאין לו כפרה. חיים אלה מלמדים לחשוב. לחשוב הרבה על הכל, על הסובב אותך על העבר ועל העתיד. יש ואתה יושב בחדר המועדון אחרי יום-עבודה ארוך ומיגע. החברים מנסים להפיג את עייפותם על-ידי שעשועים שונים והחיילה-הפסנתרן פורט כאילו לפי תומו ושלא במתכוון: "א יידישע מאמע" והוא עובר לשיר האקטואלי שהכל מזמזמים אותו אינסטינקטיבית: "בערבות הנגב איש-מגן נפל". אתה נזכר בפלוני והנה גם אלמוני עולה בזכרוןך ודמעות מתקשרות בעיניו. אני מעיף מבט על החברים מסביב, נזכר במעשינו במשך היום. הנה יושבים כולם במדיה-צבא. כולם אחים! אנו אחים, ברית-דם חזקה תקשרנו! אני מרגיש כי נאמן אני לכולם, אח לכולם — לטובים ולרעים שבהם. הנה, חברי לנשק, מה אהבתכם!

7.9.1948

בשלוש לפנות בוקר עוררני אברהם לתצפית ולשמירה. קפצתי והוודיינתי בסטן, ירדתי למטה וצללתי באפלת-הלילה העמוקה. כוכבים ממעל רומזים: "מה חפצים הללו לומר?" מרחוק נושאת הרוח את תפילת-הסליחות. חודש אלול — חודש הרחמים והסליחות. הקריאות-משוערות, פולחות לב ושמים: "בזכות יצחק — עננו". אני יודע שאני רגיש למומנטים כגון אלה וזוכר אני כי לפני שנים הולתי דמעות כשהושמע תקליט מתפילת חיילי ישראל במדבר בעצם יום-הכיפורים. והיתה התפילה מלווה הדי רעמים של פצצות ותותחנים וברמה נישא קול הש"ץ שבמדבר-קרב: "הנשמה לך והגוף פעלך — חוסה על עמלק!" חי נפשי כי לא עלה בדעתי שיום יבוא ואף אני אשתתף בתפילה כזו, ויום-הכיפורים הולך וקרב... האומנם נתפלל אנו חבושי קיבע-פלדה? אני משתדל להתמסר למציאות: מאזין לקולות-הנפץ מסביב, מטפל במכשיר-הטלפון ומצפה לשעה כי תחלוף.

12.9.1948

היום התקדרו השמים בעבים — מזג-האוויר החרפי כינסנו לחדרים והרהורים שונים עלו על הלב. החורף מעורר כרגיל סנטימנטים שונים. שכני-לחדר העלה בשירייה-גלגול השגורים בפיו זכרונות ישנים וחדשים, זכרונות וחיות אשר לא יימחו.

החורף מתקרב, עם לילותיו הארוכים והנוגים... בלי ספק תהא זו ההודמנות הנוחה, שאני מחכה לה, כדי להשתלם הלאה והלאה. חומר-קריאה רב ומגוון עומד לרשותי. אף הזמן אינו מוגבל ואוכל גם אוכל להתמסר לענין במרץ רב.

27.9.1948

באנו לסוללה להחליף את התותחנים הקודמים לנו ומצאנום אורזים חפצים בקדחתנות ומהם יושבים על תרמיליהם הארוזים. ופה באמצע ניצב לו נער קטן כבן עשר ומנגן לפניו בכינור. עיור הוא הילד. ילד רך זה — מה נוגות עיניו ועמוקות! והחיילים הללו, שלבושם וציודם משווים להם דמות כה קשוחה, הגירו דמע בחשאי. על מיתריו מעביר הילד שירים עליזים ועצובים והיטב-היטב ניכר רישומם של

השירים בהבעת פניהם של החיילים. בודאי זוכר אז כל אחד את יקירי-לבו, את האב והאם... את האח והאחות... אכן לא ככל משפחות האדמה צבא ישראל.

30.9.1948

יש מומנטים מסוימים בצבא בהם מתמלאות עיניך דמע ולבך עולה על גדותיו והומה ברגשות המים ולוהטים ליקורי נפשך. בשעת טקס דתי, בעת זמרת מקהלה או שירת זמרת והליווי הניתן לזמרה עצוב, עצוב; בעת שיחה לבבית, מחשבה עמוקה או התבודדות ותהייה במתהווה כאן סביבך. ברגעים אלה הומה לבך רגשות געגועים עזים ליקריך, לאבא-אמא, לאחריך. הנך נזכר גם בחבריך, בשנות-הילדות המאושרות ומספר אתה לעצמך, מספר הרבה, הרבה... אולם יש רגעים, אחר שהורגלת כבר, פחות או יותר, ל"מסלול", לתקן הצבאי, לשיגרה, והנך שוכח וכאילו "מוותר" על כל הרחוקים ואינך מרגיש בשום זיקה ולבך מתנכר, כביכול, לכל אלה. ובבוא היום ואנו נשוחרר מהצבא, נחזור לחיים אזרחיים תקינים, — היהא פגם וליקוי בנפשנו?

4.10.1948

מה אהבתי את אורית בית אבא-אמא בשעה זו, שעת התקרוב החג. האוירה החמה בשעה זו בבית — מה עורג לבי אליה! ואוירה זו נשללה ממני עתה. וזאת בעקב המלחמה, זו חלאת יצירות האדם — מלחמת איש ברעהו. ובעיקר בגלל האויב, שעלה

מן השחת וחמס את האוצר היקר ביותר שניתן לו לאדם מאז: את השלום.

ובלב מורתח וחם מתפלל אני עתה לשלום כל יקירי-נפשי באשר הם, מעבר לימים ותחת שמיהתכלת. את מיטב איחולי אני שולח לאחי בשבי-האויב, לשוכבים על ערש-דוי, למבצרים ולממקשים, לצולפים ולמפגיזים, לכל האחים הלוחמים, לכל צבא ההגנה לישראל, ולכל בית ישראל:

לשנה הבאה בירושלים הבנויה והמשוחררת.

24.10.1948

יצאתי החוצה וראיתי את השמש הנעימה הזורחת, ילדים שבעים ועליונים שיחקו ברחוב באין מחריד, מכוניות שיקשקו, הרחוב המה מאנשים ושוב שמעתי שיחת-נשים שלווה כ"בימים ההם" על-אודות שמלה ונעלים. ולא היו הרחובות מתים. והקירות מנותצים, ושוב לא ערכו המוות והבהלה קנוניה עם שר-הרעב. וכהרף-עין נגולו לעיני קטעים מפרשת "הימים ההם" אשר "מגילת האש" אינה קנה-מידה להם — ומרחוק ראיתי את הספר החדש "ירושלים לא נפלה" — מצור תש"ח, 1948.

הירהרתי: אכן למען ילדים טהורים אלה כדאית היתה העקשנות, כדאים היו הקרבנות והסבל הרב שנפלו אז בחלקנו בהיות אבא ואמא במצור וברעב. אכן, ירושלים לא נפלה, כי קמה והתקוממה ואויביה נסו, ומעט-מעט החלו תושבי ירושלים לראות אור גדול. ועתה, עד הלום הגיעו.

18.10.85

3/27

4. 2. 3. 1. 0 11110

۱۳۴۲

[illegible]

צ"ל שם אברהם צ"ל - הנהגה פקדונית -
מק' - הנחלים.

27 3/272

5/20/20

ת"ח' ה'תשע"ה 16/25

2 Feb 19

837A

מצב בריאותי
במחנה יבנה (14-15)
תש"ג

א' כ"ה תשרי ב' ב' ח' י' י"ג י"ד י"ה י"ז י"ח י"ט

11. 12. 1914. 10. 11. 1914. 10. 11. 1914.

• କେଉଁଠି କେଉଁଠି ଥିବା

אברהם - רבנים וחסידים

[illegible]

کتابت از کتابخانه عمومی مسجد جامع اصفهان

[illegible]

התחלה וסוף - תחילתו ותכליתו

הענין הזה! וכן הנהיגו כל ימינו.

[illegible]

சென்னை, 10/11/2019 - மத்திய அமைச்சர்

בְּיָמֵינוּ שֶׁהָיָה בְּיָמֵינוּ בְּיָמֵינוּ

۱۰۸

۱۰۹

۱۱۰

۱۱۱

۱۱۲

۱۱۳

۱۱۴

۱۱۵

۱۱۶

۱۱۷

۱۱۸

۱۱۹

۱۲۰

۱۲۱

۱۲۲

۱۲۳

۱۲۴

۱۲۵

۱۲۶

۱۲۷

۱۲۸

۱۲۹

۱۳۰

۱۳۱

۱۳۲

۱۳۳

۱۳۴

۱۳۵

۱۳۶

۱۳۷

۱۳۸

۱۳۹

۱۴۰

۱۴۱

۱۴۲

۱۴۳

۱۴۴

۱۴۵

۱۴۶

۱۴۷

۱۴۸

۱۴۹

۱۵۰

۱۵۱

۱۵۲

۱۵۳

۱۵۴

۱۵۵

۱۵۶

۱۵۷

۱۵۸

۱۵۹

۱۶۰

۱۶۱

۱۶۲

۱۶۳

۱۶۴

۱۶۵

۱۶۶

۱۶۷

۱۶۸

۱۶۹

۱۷۰

۱۷۱

۱۷۲

۱۷۳

۱۷۴

۱۷۵

۱۷۶

۱۷۷

۱۷۸

۱۷۹

۱۸۰

۱۸۱

۱۸۲

۱۸۳

۱۸۴

۱۸۵

۱۸۶

۱۸۷

۱۸۸

۱۸۹

۱۹۰

۱۹۱

۱۹۲

۱۹۳

۱۹۴

۱۹۵

۱۹۶

۱۹۷

۱۹۸

۱۹۹

۲۰۰

۲۰۱

۲۰۲

۲۰۳

۲۰۴

۲۰۵

۲۰۶

۲۰۷

۲۰۸

۲۰۹

۲۱۰

۲۱۱

۲۱۲

۲۱۳

۲۱۴

۲۱۵

۲۱۶

۲۱۷

۲۱۸

۲۱۹

۲۲۰

۲۲۱

۲۲۲

۲۲۳

۲۲۴

۲۲۵

۲۲۶

۲۲۷

۲۲۸

۲۲۹

۲۳۰

۲۳۱

۲۳۲

۲۳۳

۲۳۴

۲۳۵

۲۳۶

۲۳۷

۲۳۸

۲۳۹

۲۴۰

۲۴۱

۲۴۲

۲۴۳

۲۴۴

۲۴۵

۲۴۶

۲۴۷

۲۴۸

۲۴۹

۲۵۰

۲۵۱

۲۵۲

۲۵۳

۲۵۴

۲۵۵

۲۵۶

۲۵۷

۲۵۸

۲۵۹

۲۶۰

۲۶۱

۲۶۲

۲۶۳

۲۶۴

۲۶۵

۲۶۶

۲۶۷

۲۶۸

۲۶۹

۲۷۰

۲۷۱

۲۷۲

۲۷۳

۲۷۴

۲۷۵

۲۷۶

۲۷۷

۲۷۸

۲۷۹

۲۸۰

۲۸۱

۲۸۲

۲۸۳

۲۸۴

۲۸۵

۲۸۶

۲۸۷

۲۸۸

۲۸۹

۲۹۰

۲۹۱

۲۹۲

۲۹۳

۲۹۴

۲۹۵

۲۹۶

۲۹۷

۲۹۸

۲۹۹

۳۰۰

۳۰۱

۳۰۲

۳۰۳

۳۰۴

۳۰۵

۳۰۶

۳۰۷

۳۰۸

۳۰۹

۳۱۰

۳۱۱

۳۱۲

۳۱۳

۳۱۴

۳۱۵

۳۱۶

۳۱۷

۳۱۸

۳۱۹

۳۲۰

۳۲۱

۳۲۲

۳۲۳

۳۲۴

۳۲۵

۳۲۶

۳۲۷

۳۲۸

۳۲۹

۳۳۰

۳۳۱

۳۳۲

۳۳۳

۳۳۴

۳۳۵

۳۳۶

۳۳۷

۳۳۸

۳۳۹

۳۴۰

۳۴۱

۳۴۲

۳۴۳

۳۴۴

۳۴۵

۳۴۶

۳۴۷

۳۴۸

۳۴۹

۳۵۰

۳۵۱

۳۵۲

۳۵۳

۳۵۴

۳۵۵

۳۵۶

۳۵۷

۳۵۸

۳۵۹

۳۶۰

۳۶۱

۳۶۲

۳۶۳

۳۶۴

۳۶۵

۳۶۶

۳۶۷

۳۶۸

۳۶۹

۳۷۰

۳۷۱

۳۷۲

۳۷۳

۳۷۴

۳۷۵

۳۷۶

۳۷۷

۳۷۸

۳۷۹

۳۸۰

۳۸۱

۳۸۲

۳۸۳

۳۸۴

۳۸۵

۳۸۶

۳۸۷

۳۸۸

۳۸۹

۳۹۰

۳۹۱

۳۹۲

۳۹۳

۳۹۴

۳۹۵

۳۹۶

۳۹۷

۳۹۸

۳۹۹

۴۰۰

۴۰۱

۴۰۲

۴۰۳

۴۰۴

۴۰۵

۴۰۶

۴۰۷

۴۰۸

۴۰۹

۴۱۰

۴۱۱

۴۱۲

۴۱۳

۴۱۴

۴۱۵

۴۱۶

۴۱۷

۴۱۸

۴۱۹

۴۲۰

۴۲۱

۴۲۲

۴۲۳

۴۲۴

۴۲۵

۴۲۶

۴۲۷

۴۲۸

۴۲۹

۴۳۰

۴۳۱

۴۳۲

۴۳۳

۴۳۴

۴۳۵

۴۳۶

۴۳۷

۴۳۸

۴۳۹

۴۴۰

۴۴۱

۴۴۲

۴۴۳

۴۴۴

۴۴۵

۴۴۶

۴۴۷

۴۴۸

۴۴۹

۴۵۰

۴۵۱

۴۵۲

۴۵۳

۴۵۴

۴۵۵

۴۵۶

۴۵۷

۴۵۸

۴۵۹

۴۶۰

۴۶۱

۴۶۲

۴۶۳

۴۶۴

۴۶۵

۴۶۶

۴۶۷

۴۶۸

۴۶۹

۴۷۰

۴۷۱

۴۷۲

۴۷۳

۴۷۴

۴۷۵

۴۷۶

۴۷۷

۴۷۸

۴۷۹

۴

ה'תש"ח, ח' שבט, ה'תש"ח

[illegible]

י"ב / י"ג / י"ד / י"ה / י"ו / י"ז / י"ח / י"ט / כ' / כ"א / כ"ב / כ"ג / כ"ד / כ"ה / כ"ו / כ"ז / כ"ח / כ"ט / ל' / ל"א / ל"ב / ל"ג / ל"ד / ל"ה / ל"ו / ל"ז / ל"ח / ל"ט / מ' / מ"א / מ"ב / מ"ג / מ"ד / מ"ה / מ"ו / מ"ז / מ"ח / מ"ט / נ' / נ"א / נ"ב / נ"ג / נ"ד / נ"ה / נ"ו / נ"ז / נ"ח / נ"ט / ס' / ס"א / ס"ב / ס"ג / ס"ד / ס"ה / ס"ו / ס"ז / ס"ח / ס"ט / ע' / ע"א / ע"ב / ע"ג / ע"ד / ע"ה / ע"ו / ע"ז / ע"ח / ע"ט / פ' / פ"א / פ"ב / פ"ג / פ"ד / פ"ה / פ"ו / פ"ז / פ"ח / פ"ט / צ' / צ"א / צ"ב / צ"ג / צ"ד / צ"ה / צ"ו / צ"ז / צ"ח / צ"ט / ק' / ק"א / ק"ב / ק"ג / ק"ד / ק"ה / ק"ו / ק"ז / ק"ח / ק"ט / ר' / ר"א / ר"ב / ר"ג / ר"ד / ר"ה / ר"ו / ר"ז / ר"ח / ר"ט / ש' / ש"א / ש"ב / ש"ג / ש"ד / ש"ה / ש"ו / ש"ז / ש"ח / ש"ט / ת' / ת"א / ת"ב / ת"ג / ת"ד / ת"ה / ת"ו / ת"ז / ת"ח / ת"ט / י"א / י"ב / י"ג / י"ד / י"ה / י"ו / י"ז / י"ח / י"ט / כ' / כ"א / כ"ב / כ"ג / כ"ד / כ"ה / כ"ו / כ"ז / כ"ח / כ"ט / ל' / ל"א / ל"ב / ל"ג / ל"ד / ל"ה / ל"ו / ל"ז / ל"ח / ל"ט / מ' / מ"א / מ"ב / מ"ג / מ"ד / מ"ה / מ"ו / מ"ז / מ"ח / מ"ט / נ' / נ"א / נ"ב / נ"ג / נ"ד / נ"ה / נ"ו / נ"ז / נ"ח / נ"ט / ס' / ס"א / ס"ב / ס"ג / ס"ד / ס"ה / ס"ו / ס"ז / ס"ח / ס"ט / ע' / ע"א / ע"ב / ע"ג / ע"ד / ע"ה / ע"ו / ע"ז / ע"ח / ע"ט / פ' / פ"א / פ"ב / פ"ג / פ"ד / פ"ה / פ"ו / פ"ז / פ"ח / פ"ט / צ' / צ"א / צ"ב / צ"ג / צ"ד / צ"ה / צ"ו / צ"ז / צ"ח / צ"ט / ק' / ק"א / ק"ב / ק"ג / ק"ד / ק"ה / ק"ו / ק"ז / ק"ח / ק"ט / ר' / ר"א / ר"ב / ר"ג / ר"ד / ר"ה / ר"ו / ר"ז / ר"ח / ר"ט / ש' / ש"א / ש"ב / ש"ג / ש"ד / ש"ה / ש"ו / ש"ז / ש"ח / ש"ט / ת' / ת"א / ת"ב / ת"ג / ת"ד / ת"ה / ת"ו / ת"ז / ת"ח / ת"ט /

$\frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 & i \\ 0 & 1 \end{pmatrix}$

